

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ВЪРХОВЕН
КАСАЦИОНЕН
СЪД

ИЗХ. № ОСТК -т.д. № 1/13.04.2023 г.

Висш адвокатски съвет:
Входящ №: 1102/2023
Дата: 25.5.2023 г.

Ева Иванова
29.5.2023 г., 14:45
Изпълнено
Коментар:

ДО ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА ВИШИЯ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ

На основание чл. 129 ал.1 от Закона за съдебната власт (ЗСВ), приложено, изпращаме Ви разпореждане от 13.04.2023 г. на Председателя на Върховен касационен съд, разпореждане от 19.05.2023 г., както и предложение на комисията по тълкувателно дело №1/2023 г. на ОСТК на ВКС за приемане на тълкувателно решение от Общото събрание на Търговска колегия на ВКС по следните въпроси:

1. „Компетентен ли е арбитражният съд при прехвърляне на вземане да разглежда и решава спорове между приобретателя на вземането и длъжника на това вземане по силата на арбитражно споразумение/клауза, сключена между прехвърлителя и длъжника?“

2. „За сключване на арбитражно споразумение, което е част от материалноправния договор, достатъчно ли е упълномощаването за сключване на този договор или е необходимо и изрично и овластяване за сключване на арбитражното споразумение?“

Имате възможност да изразите писмено становище в срок до 06.10.2023 г.

Приложение: разпореждане от 13.04.2023 г., разпореждане от 19.05.2023 г. и предложение на комисията по тълкувателно дело № 1/2023 г. на ОСТК.

Ева Иванова
26.5.2023 г., 9:07
Статус: Документът е предаден на Волен Бояджийски
Коментар:

ГАЛИНА ЗАХАРОВА-
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД

Ивайло Дерменджиев
29.5.2023 г., 14:39

Резолюция: За администриране

На вниманието на: Ева Иванова, Валя Гилова

Коментар: Да се докладва на проф.Калайджиев с когото съм провел обсъждане, за подготвяне на становище от името на ВАДС.

ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД

РАЗПОРЕЖДАНЕ

гр. София, 13.04.2023 г.

Постъпило е предложение от председателя на Висшия адвокатски съвет (ВАДвС) на основание чл. 125 от ЗСВ за приемане на тълкувателно решение от Общото събрание на Търговската колегия (ОСТК) във Върховния касационен съд (ВКС) поради съществуваща противоречива съдебна практика по прилагането на чл. 47, ал. 1, т. 2, пр. 1 от Закона за международния търговски арбитраж (ЗМТА).

В предложението са поставени два въпроса, обосновани с констатирани от ВАДвС противоречия при разрешаването им от ВКС, а именно:

1. **„Компетентен ли е арбитражният съд при прехвърляне на вземане да разглежда и решава спорове между приобретателя на вземането и длъжника на това вземане по силата на арбитражно споразумение/клауза, сключена между прехвърлителя и длъжника?“**

2. **„За сключване на арбитражно споразумение, което е част от материалноправния договор, достатъчно ли е упълномощаването за сключване на този договор или е необходимо и изрично овластяване за сключване на арбитражното споразумение?“**

По първия формулиран въпрос:

В практиката на ВКС, ТК, по исковете за отмяна на арбитражни решения на основание чл. 47, ал. 1, т. 2, пр. 1 ЗМТА има противоречиви разрешения относно наличието на това основание в хипотезата за наличие на арбитражна клауза при разглеждане на спор след цедиране на вземане между длъжника и цесионера, въпреки че такава е била уговорена с първоначалния кредитор преди цесията.

С решение № 50/14.7.2022 г., постановено по т. д. № 36/2022 г. на ВКС, 1 т. о., е уважен искът на ответника по Вътрешно арбитражно дело (ВАД) № 17/2022 г. предявен на основание чл. 47, ал. 1, т. 2, пр. 1 ЗМТА. Осъдителното решение по това дело е отменено поради липса на арбитражна клауза, която да обуславя компетентността на Арбитражния съд при Българската търговско-промишлена палата (АС при БТПП) да разгледа и разреши спора. В случая е било възложено с постановление за възлагане вземане на несъстоятелния длъжник, което е било предмет на иска на ищеца по арбитражното дело, придобил това вземане срещу ответника, който го дължи. ВКС е приел, че намират приложение правилата за правоприемство в арбитражното споразумение при цесия, до която най-много се доближава конкретният способ за придобиване на вземането. Поддържа се, че съдбата на арбитражното споразумение като самостоятелен процесуален договор не следва съдбата на договора, по повод на който е сключено, тъй като правните последици на арбитражната клауза имат сила само за страните по нея. Тя не представлява принадлежност към

материалното право, с което е мотивирано уважаването на иска по чл.47, ал.1, т.2, пр.1 ЗМТА.

С решение № 50169/9.12.2022 г. по т. д. № 1144/2022 г. на ВКС, 2 т. о. постановено по идентичен казус (ВАД № 23/2021 г. на АС при БТПП), е възприето обратното становище. Искът на ответника, предявен на основание чл. 47, ал. 1, т. 2, пр. 1 ЗМТА, е бил отхвърлен с оглед на обвързващото действие на арбитражната клауза в след цедиране на вземането и смяната на кредитора. Според ВКС с оглед на правната характеристика на цесията и правните последици, които тя поражда, следва да се приеме, че прехвърленото вземане преминава към новия кредитор с всичките си привилегии и принадлежности, каквато принадлежност е и уговореният между договарящите страни способ за разрешаване на спора при неизпълнение на задълженията по договора. Поддържа се, че като „принадлежност“ следва да се възприемат всички права, които обслужват вземането и способстват за неговата реализация, между които е и уговорката за десезиране на държавния съд с възлагане на разрешаване на споровете, свързани с него, в частност тези, до които се ограничава предмета на цесията. Това предпоставя качеството на тази уговорка като „принадлежност“ към вземането. Изборът и уговорката за сезиране на арбитраж, в случай на спор, произтичащ от материалното правоотношение, е предметът на този процесуален договор, като този предмет не се променя с цедиране на вземането. Това е така, защото смяната на кредитора не поставя длъжника в по-тежко положение по отношение на материалното правоотношение, доколкото той продължава да притежава всички възражения, които е имал и към стария кредитор.

По втория формулиран въпрос:

В практиката на ВКС, ТК, има противоречиви разрешения по прилагане на чл.47, ал.1, т.2, пр.1 ЗМТА и в хипотезата на сключване на материалноправен договор без представителна власт, част от който е арбитражна клауза. В едни случаи се изисква отделно изрично упълномощаване за валидно сключване на процесуалния договор отделно от валидирането на материалноправния, който той обслужва, а в други се приема, че потвърждаването на последния има действие и относно съществуването на арбитражната клауза.

С решение № 8/08.02.2017 г. по т. д. № 1706/2016 г. ВКС, ТК, 2 т. о., приема, че искът, предявен на основание чл. 47, ал. 1, т. 2, пр. 1 ЗМТА е основателен, като отменя решението, постановено по ВАД № 92/2015 г. на АС при БТПП. Този извод е аргументиран с доводи, че подписалият договора съдружник не е бил законен представител на дружеството или упълномощен от законните представители на същото и следователно този договор, сключен от него, включващ и арбитражна клауза, е недействителен като сключен от лице без представителна власт. Прието е, че арбитражната клауза представлява самостоятелен процесуален договор по отношение на материалноправния и за него подписалото го лице също трябва да притежава представителна власт. Това налага самостоятелна проверка за валидността и на двата договора като упълномощаването за сключване на определен договор не включва и упълномощаване за сключване на арбитражно споразумение, поради което е

необходимо пълномощникът да притежава представителна власт за сключване на арбитражно споразумение, включително и когато то е инкорпорирано като клауза в материалноправния договор. В случая е констатирано, че упълномощаването на подписалия договора за покупко-продажба се отнася само по отношение на търговската сделка, като учредява представителна власт за нейното сключване, но не и относно сключване на договор, какъвто представлява арбитражната клауза в тази сделка. В този контекст е бил игнориран доводът на противната страна, че е налице потвърждаване на материалноправния договор, включително и на съдържащата се в него арбитражна клауза съгласно чл. 301 от Търговския закон (ТЗ), тъй като е прието, че това се отнася само до материалноправния договор, но не и до последната като процесуален такъв, който не може да бъде валидиран по този ред, поради което не е налице арбитражно споразумение като основание за отмяна на постановеното и атакувано пред ВКС арбитражно решение.

В посочения смисъл необходимостта от изрично упълномощаване е възприета и с решение № 70/23.7.2020 г. на 2 т. о. на ВКС.

С решение № 60023/29.6.2021 г. на ВКС, ТК, 1 т. о., е възприето обратното разбиране по сходен казус относно валидността на арбитражната клауза като е прието, че такава е налице, като е отхвърлен искът за отмяна на арбитражното решение, постановено по арбитражно дело № 102/2019 г. на АС при „Сдружение за съдебна реформа, извънсъдебно решаване на спорове, медиация и арбитраж“. С това решение на ВКС, ТК, е прието, че въпреки самостоятелния си характер, арбитражната клауза се сключва винаги във връзка с евентуален или вече възникнал спор по конкретно правоотношение и липсва норма, която да изисква изрично упълномощаване за нейното сключване. В тази връзка е констатирано, че изискването за изрично пълномощно за сключване на арбитражно споразумение при липса на законоустановено изискване в този смисъл, е и в противоречие с постановките на Тълкувателно решение № 5/12.12.2016 г., което в т. 1 от мотивите си застъпва становището, че при възприетия от законодателя принцип на свобода на договарянето, за да е налице редовно упълномощаване, е достатъчно пълномощното ясно и еднозначно да изразява волята на упълномощителя за извършване на конкретни разпоредителни сделки или действия от негово име, стига то да не нарушава конкретни повелителни норми или да накърнява добрите нрави. По пътя на тълкуването не могат да се поставят други изисквания към съдържанието на пълномощното, като с такова тълкуване без нормативна основа, би се посегнало на гарантираната от закона възможност упълномощителят да определи обема и ограниченията на представителната власт на своя пълномощник. Изрично пълномощно за сключване на арбитражно споразумение не е предвидено в ЗМТА и за настъпването на неговите правни последици е достатъчно пълномощникът да е овластен за съвместими със закона правни действия, в чийто обхват попада материалното правоотношение по повод на което е уговорен арбитраж и пълномощното да не съдържа ограничение, както е в разглеждания случай, пълномощникът да не може да уговоря такъв. Поради това е бил отхвърлен като

неоснователен искът за отмяна на арбитражно решение на основание чл. 47, ал. 1, т. 2, пр. 1 ЗМТА.

В посочения смисъл са и решение № 193/21.1.2021 г. по т. д. № 1510/2020 г. на ВКС, 2 т. о., решение № 37/23.3.2021 г. по т. д. № 795/2020 г. на ВКС, 2 т. о., и решение № 2/15.2.2022 г. по т. д. № 1406/2020 г. на ВКС, 2 т. о.

С оглед изложеното и на основание чл. 124, ал. 1, т. 1, чл. 125 и чл. 128, ал. 1 ЗСВ във връзка с чл. 2.1 от Правилата за приемане на тълкувателни решения от Общото събрание на Гражданската колегия, Общото събрание на Търговската колегия и Общото събрание на Гражданската и Търговската колегия на Върховния касационен съд, приети с решение на Пленума на ВКС от 15.11.2016 г., следва да бъде образувано тълкувателно дело в Търговската колегия на ВКС.

Ето защо

РАЗПОРЕЖДАМ:

I. Да се образува тълкувателно дело № 1/2023 г. по описа на ВКС – Търговска колегия, за приемане на тълкувателно решение по следните въпроси, поставени в предложението на председателя на Висшия адвокатски съвет:

1. „Компетентен ли е арбитражният съд при прехвърляне на вземане да разглежда и решава спорове между приобретателя на вземането и длъжника на това вземане по силата на арбитражно споразумение/клауза, сключена между прехвърлителя и длъжника?“

2. „За сключване на арбитражно споразумение, което е част от материалноправния договор, достатъчно ли е упълномощаването за сключване на този договор или е необходимо и изрично овластяване за сключване на арбитражното споразумение?“

II. На основание чл. 6 от Правилата за приемане на тълкувателни решения от Общото събрание на Гражданската колегия, Общото събрание на Търговската колегия и Общото събрание на Гражданската и Търговската колегия на Върховния касационен съд определям комисия за изготвяне на проект за тълкувателно решение в състав:

- съдия Евгений Стайков (докладчик) и
- съдия Ирина Петрова (член на комисията).

III. Делото да се докладва на комисията за произнасяне по чл. 7.1 от Правилата за приемане на тълкувателни решения от Общото събрание на Гражданската колегия, Общото събрание на Търговската колегия и Общото събрание на Гражданската и Търговската колегия във Върховния касационен съд.

IV. Настоящото разпореждане да се публикува на вътрешния и външния сайт на ВКС - секция „Тълкувателни дела“, заедно с предложението на председателя на Висшия адвокатски съвет.

ГАЛИНА ЗАХАРОВА -
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД

ПРЕДЛОЖЕНИЕ

на комисията по тълкувателно дело № 1/2023г. на ОСТК на ВКС, определена с разпореждане на председателя на ВКС от 13.04.2023 г.

Тълкувателно дело № 1/2023г. по описа на Върховния касационен съд, Търговска колегия, е образувано по разпореждане на председателя на ВКС от 13.04.2023 г. на основание чл. 124, ал. 1, т. 1, чл. 125 и чл. 128, ал. 1 ЗСВ във връзка с чл. 2.1 от Правилата за приемане на тълкувателни решения от Общото събрание на Гражданската колегия, Общото събрание на Търговската колегия и Общото събрание на Гражданската и Търговската колегия на Върховния касационен съд (приети с решение на Пленума на ВКС от 15.11.2016 г.), за приемане на тълкувателно решение от Търговската колегия на ВКС по следните въпроси, поставени в предложението на председателя на Висшия адвокатски съвет :

1. *„Компетентен ли е арбитражният съд при прехвърляне на вземане да разглежда и решава спорове между приобретателя на вземането и длъжника на това вземане по силата на арбитражно споразумение/клауза, сключена между прехвърлителя и длъжника?“ и*

2. *„За сключване на арбитражно споразумение, което е част от материалноправния договор, достатъчно ли е упълномощаването за сключване на този договор или е необходимо и изрично овластяване за сключване на арбитражното споразумение?“.*

В подготвително заседание на 15.05.2023 г., проведено на основание т. 7.1. от Правилата за приемане на тълкувателни решения от ОСГК, ОСТК и ОСГТК на Върховния касационен съд, комисията установи, че по поставените въпроси съществува противоречива съдебна практика по прилагането на чл. 47, ал. 1, т. 2, пр. 1 от Закона за международния търговски арбитраж (ЗМТА).

По първия формулиран въпрос в практиката на Търговската колегия на ВКС има постановени противоречиви решения в хипотезата на наличие на арбитражна клауза при разглеждане на спор след цедиране на вземане между длъжника и цесионера, въпреки че такава е била уговорена с първоначалния кредитор преди цесията. С решение № 50/14.7.2022 г. по т. д. № 36/2022 г. на ВКС, I т. о. е уважен иск с правно основание чл. 47, ал. 1, т. 2, пр. 1 ЗМТА по съображение, че съдбата на арбитражното споразумение като самостоятелен процесуален договор не следва съдбата на договора, по повод на който е сключено, тъй като правните последици на арбитражната клауза имат сила само за страните по нея. С решение № 50169/09.12.2022 г. по т. д. № 1144/2022 г. на ВКС, II т.о. е отхвърлен иска по чл. 47, ал. 1, т. 2, пр. 1 ЗМТА като е възприето обратното становище. В решението е посочено, че с оглед на правната

характеристика на цесията и правните последици, които тя поражда, следва да се приеме, че прехвърленото вземане преминава към новия кредитор с всичките си привилегии и принадлежности, каквато принадлежност е и уговореният между договарящите страни способ за разрешаване на спора при неизпълнение на задълженията по договора.

По втория формулиран въпрос в практиката на ВКС, ТК, има противоречиви разрешения по прилагане на чл. 47. ал. 1, т. 2, пр. 1 ЗМТА в хипотезата на сключване на материалноправен договор без представителна власт, част от който е арбитражна клауза. В едни случаи се изисква отделно изрично упълномощаване за валидно сключване на процесуалния договор отделно от валидирането на материалноправния, който той обслужва., а в други се приема, че потвърждаването на последния има действие и относно съществуването на арбитражната клауза. С решение № 8/08.02.2017 г. по т. д. № 1706/2016 г. на ВКС, II т.о. е уважен иск с правно основание чл. 47, ал. 1, т. 2, пр. 1 ЗМТА по съображение, че арбитражната клауза представлява самостоятелен процесуален договор по отношение на материалноправния и за него подписалото го лице също трябва да притежава представителна власт. Необходимостта от изрично упълномощаване е възприета също в решение № 70/23.7.2020 г. по т. д. № 2877/2019 г. ВКС, II т. о. В обратния смисъл са решение № 60023/29.06.2021 г. по т. д. № 1407/2020 г. на ВКС, I т. о. ; решение № 193/21.01.2021 г. по т. д. № 1510/2020 г. на ВКС, II т. о. ; решение № 37/23.03.2021 г. по т. д. № 795/2020 г. на ВКС, II т. о. и решение № 2/15.02.2022 г. по т. д. № 1406/2020 г. на ВКС, II т. о., в които е застъпено становището, че изискването за изрично пълномощно за сключване на арбитражно споразумение при липса на законоустановено изискване е в противоречие с постановките в т. 1 на Тълкувателно решение № 5/12.12.2016 г. по тълк.д. № 5/2014 г. на ОСГТК на ВКС.

Предвид изложените съображения комисията по тълкувателното дело намира, че искането за постановяване на тълкувателно решение по поставените въпроси е допустимо. Към момента не съществува необходимост въпросите да бъдат прередактирани. На основание чл. 7.3. от Правилата за приемане на тълкувателни решения на ОСГК, ОСТК и ОСГТК на ВКС настоящото предложение следва да се представи на Председателя на ВКС за предприемане на следващите се действия по насрочването на тълкувателното дело.

Предложението да се публикува във вътрешния сайт на ВКС – папка Търговска колегия.

Комисия:

съдия Евгений Стайков – докладчик

съдия Ирина Петрова

РАЗПОРЕЖДАНЕ

гр. София, 19 май 2023 г.

С разпореждане от 13.04.2023 г. на председателя на ВКС е образувано тълкувателно дело № 1/2023 г. по описа на ОСТК на ВКС за приемане на тълкувателно решение по следните въпроси, отправени с предложение от председателя на Висшия адвокатски съвет (ВАДвС), а именно: 1. „Компетентен ли е арбитражният съд при прехвърляне на вземане да разглежда и решава спорове между приобретателя на вземането и длъжника на това вземане по силата на арбитражно споразумение/клауза, сключена между прехвърлителя и длъжника?“ и 2. „За сключване на арбитражно споразумение, което е част от материалноправния договор, достатъчно ли е упълномощаването за сключване на този договор или е необходимо и изрично овластяване за сключване на арбитражното споразумение?“.

Необходимостта от приемане на тълкувателно решение е обоснована с констатирана от ВАДвС, посочена в предложението, противоречива съдебна практика при решаването на поставените въпроси.

На основание т. 7.1 от Правилата за приемане на тълкувателни решения от ОСГК, ОСТК и ОСГТК (приети с решение на Пленума на ВКС от 15.11.2016 г.), е представено предложение на комисията по т. 6 от Правилата, в което се застъпва становището, че по поставените въпроси съществува противоречива съдебна практика по прилагането на чл. 47, ал. 1, т. 2, пр. 1 от Закона за международния търговски арбитраж (ЗМТА).

По първия формулиран въпрос в практиката на Търговската колегия на ВКС има постановени противоречиви решения в хипотезата на наличие на арбитражна клауза при разглеждане на спор след цедиране на вземане между длъжника и цесионера, въпреки че такава е била уговорена с първоначалния кредитор преди цесията. С решение № 50/14.07.2022 г., постановено по т. д. № 36/2022 г. на ВКС, I т. о., е уважен иск с правно основание чл. 47, ал. 1, т. 2, пр. 1 ЗМТА по съображение, че съдбата на арбитражното споразумение като самостоятелен процесуален договор не следва съдбата на договора, по повод на който е сключено, тъй като правните последици на арбитражната клауза имат сила само за страните по нея. С решение № 50169/09.12.2022 г. по т. д. № 1144/2022 г. на ВКС, II т. о., е отхвърлен иска по чл. 47, ал. 1, т. 2, пр. 1 ЗМТА, като е възприето обратното становище. В решението е посочено, че с оглед на правната характеристика на цесията и правните последици, които тя поражда, следва да се приеме, че прехвърленото вземане преминава към новия кредитор с всичките си привилегии и принадлежности, каквато принадлежност е и уговореният между договарящите страни способ за разрешаване на спора при неизпълнение на задълженията по договора.

По втория формулиран въпрос в практиката на ВКС, ТК, има противоречиви разрешения по прилагане на чл. 47, ал. 1, т. 2, пр. 1 ЗМТА в хипотезата на сключване на материалноправен договор без представителна власт, част от който е арбитражна

клауза. В едни случаи се изисква отделно изрично упълномощаване за валидно сключване на процесуални договор отделно от валидирането на материалноправния, който той обслужва, а в други се приема, че потвърждаването на последния има действие и относно съществуването на арбитражната клауза. С решение № 8/08.02.2017 г. по т. д. № 1706/2016 г. ВКС, II т. о. е уважен иск с правно основание чл. 47, ал. 1, т. 2, пр. 1 ЗМТА по съображение, че арбитражната клауза представлява самостоятелен процесуален договор по отношение на материалноправния и за него подписалото го лице също трябва да притежава представителна власт. Необходимостта от изрично упълномощаване е възприета също в решение № 70/23.7.2020 г. по т. д. № 2877/2019 г. на ВКС, II т. о. В обратния смисъл са решение № 60023/29.06.2021 г. по т. д. № 1407/2020 г. на ВКС, I т. о.; решение № 193/21.01.2021 г. по т. д. № 1510/2020 г. на ВКС, II т. о., решение № 37/23.03.2021 г. по т. д. № 795/2020 г. на ВКС, II т. о., и решение № 2/15.02.2022 г. по т. д. № 1406/2020 г. на ВКС, II т. о., в които е застъпено становището, че изискването за изрично пълномощно за сключване на арбитражно споразумение при липса на законоустановено изискване е в противоречие с постановките в т. 1 на Тълкувателно решение № 5/12.12.2016 г. по т. д. № 5/2014 г. на ОСГТК на ВКС.

След проведено на основание т. 7.1. от Правилата за приемане на тълкувателни решения от ОСГК, ОСТК и ОСГТК на ВКС подготвително заседание на 15.05.2023 г., комисията, определена с разпореждане от 13.04.2023 г. на председателя на ВКС, за изготвяне на проект на тълкувателно решение, е констатирала, че искането за постановяване на тълкувателно решение по поставените въпроси е допустимо и не съществува необходимост от прередактиране на въпросите.

Съобразно разпоредбите на т. 7.3 от Правилата за приемане на тълкувателни решения от ОСГК, ОСТК и ОСГТК на ВКС следва да бъде насрочено заседание по т. д. № 1/2023 г. на ОСТК на ВКС, както и да се изпратят писма до лицата по чл. 129 ЗСВ, които могат да депозират становища.

По изложените съображения,

РАЗПОРЕЖДАМ :

I. Въпросите, предмет на тълкувателно дело № 1/2023 г. на ОСТК на ВКС, остават със следното съдържание:

1. „Компетентен ли е арбитражният съд при прехвърляне на вземане да разглежда и решава спорове между приобретателя на вземането и длъжника на това вземане по силата на арбитражно споразумение/клауза, сключена между прехвърлителя и длъжника?“ и

2. „За сключване на арбитражно споразумение, което е част от материалноправния договор, достатъчно ли е упълномощаването за сключване на този договор или е необходимо и изрично овластяване за сключване на арбитражното споразумение?“.

II. НАСРОЧВАМ ДЕЛОТО за 25.10.2023 г. от 14:00 ч. в зала № 16, ет. 3 на Съдебната палата, за която дата и час да бъдат уведомени всички съдии от Търговската колегия на Върховния касационен съд.

III. Копия от настоящото разпореждане, от разпореждането за образуване и от предложението на комисията, да се изпратят на главния прокурор, министъра на правосъдието, председателя на Висшия адвокатски съвет, директора на Института по правни науки към Българска академия на науките, ръководителите на катедрите по гражданскоправни науки в юридическите факултети на Софийски университет „Климент Охридски“ и Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“, ръководителите на катедрите „Частноправни науки“ при Университета за национално и световно стопанство - гр. София, Великотърновския университет „Св.Св.Кирил и Методий“, Русенския университет „Ангел Кънчев“ и Правно-историческия факултет на ЮЗУ „Неофит Рилски“, които могат да изразят становища **в срок до 06.10.2023 г.**

Уведомяването им за датата на откритото заседание се съдържа в пункт II на разпореждането.

IV. Копия от настоящото разпореждане, от разпореждането за образуване и от предложението на комисията, да се изпратят и на председателите на апелативните съдилища, окръжните съдилища, Софийски градски съд, Арбитражния съд при Българската търговско-промишлена палата, Арбитражния съд при Българската стопанска камара и Арбитражния съд при Конфедерацията на работодателите и индустриалците в България - за изразяване на становище в гореуказания срок.

V. Разпореждането да се публикува на външния и на вътрешния сайт на съда, секция „Тълкувателни дела“.

**ГАЛИНА ЗАХАРОВА -
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД**

